

รางวัลวรรณศิลป์อุซเซนี
Eugénie Memorial Literary Awards

“หนึ่งชีวิต ...คำหนึ่ง”

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม
“วรรณศิลป์อุซเซนี” ครั้งที่ ๕ หัวข้อ “หนึ่งชีวิต...คำหนึ่ง”
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๔

รางวัลวรรณศิลป์อุซเซนี

Eugénie Memorial Literary Awards

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม
“วรรณศิลป์อุซเซนี” ครั้งที่ ๕ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๔
หัวข้อ “หนึ่งชีวิต...คำหนึ่ง”

“วรรณศิลป์อุชเชณี” ครั้งที่ ๕

๒

“หนึ่งชีวิต...คำหนึ่ง”

คำนำ

หนึ่งชีวิต...คำหนึ่ง

“คำหนึ่งถึงกัน” ในวันแรกที่ผมได้ยืมคำนี้ ทำไมผมรู้สึกได้ เยอะกว่าคำว่า “คิดถึงกัน”

ไม่แปลกใจที่กี ศิลปิน มองโลกใบเดียวกันแต่เห็นได้ลึกซึ้งกว่า บางทีอาจสวยงามกว่า ด้วยจินตนาการที่ล้ำลึก แต่ในขณะเดียวกัน ความอ่อนหวาน ก็ทำให้ชีวิตนั้นอ่อนไหว เราฝึกชีวิตให้ละเอียดอ่อนได้ ด้วยการอ่าน การเขียน และการสังเกตชีวิต

หนึ่งชีวิตจึงมีเรื่องราวให้คิดคำนึงมากมาย เจียรระโนและ เรียงร้อย ผ่านภาษาวิ หรือถ้อยคำสละสลวยคล้องจอง สวยสดงดงาม แต่ชีวิตที่ลึกซึ้งนั้นสวยงามกว่านัก จะมีประโยชน์อะไร ถ้าเมื่อค้นพบ แล้วไม่บอกต่อแบ่งปัน

“หนึ่งชีวิตคำนึง” เป็นหัวข้อการประกวดวรรณกรรมวรรณศิลป์ อุชเชณีผ่านคืนวันให้ทวนกระหวัตรสะลึกถึงได้พอดีหนึ่งฝ่ามือ คือระยะเวลา ๕ ขวบปี จนถึงกาลปัจจุบัน การยื่นระยะคือบทพิสูจน์หนึ่ง แต่ มากไปกว่านั้นทุกเวที ไม่ว่าจะเรื่องแต่งหรือเรื่องจริงผู้เขียนล้วนต้องคำนึง ถึงลมหายใจและประสบการณ์ชีวิตทั้งสิ้น

หน้าต่อจากนี้คือผลงานของผู้ได้รับคัดเลือกให้ได้รับรางวัล ในปีนี้ มีชีวิตของใครบางคนอยู่ตรงนั้น ในความคิดรำพึง ในความคำนึง ถึงกัน

คุณพ่ออนุชา ไชยเดช

ผู้อำนวยการสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย

โครงการประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์อุชเชนี”

เออเชนี ประคิด ชุมสาย ณ อยุธยา หรือที่เรารู้จักในนามปากกา “อุชเชนี” มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ แม้จำนวนไม่มากแต่ทรงคุณค่าและโดดเด่นทางด้านวรรณศิลป์อย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นกวีนิพนธ์ เช่น “ขอบฟ้าขลิบทอง” “ดาวผ่องนภาดิน” หรือความเรียงร้อยแก้ว อย่าง “เพียงแต่เม็ดทราย” ในนามปากกา “นิต นรารักษ์” นอกจากผลงานการเขียน ซึ่งก่อให้เกิดแรงบันดาลใจมากมายสำหรับผู้รักทางด้านวรรณศิลป์แล้ว การใช้ชีวิตที่เรียบง่ายอ่อนโยนเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ยังเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับการดำเนินรอยตามอีกด้วย

“อุซเซนี” เกิดเมื่อวันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๒ สำเร็จการศึกษาระดับประถม และมัธยมจากโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ ระดับอุดมศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับทุนไปศึกษาต่อทางวรรณกรรมที่มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์ ปารีส ประเทศฝรั่งเศส เคยผ่านงานหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา งานประชาสัมพันธ์ที่สมัยนั้นถือเป็น เรื่องใหม่ งานจิตอาสาเพื่อสังคม และงานรับใช้พระศาสนาจักรคาทอลิก ทั้งในเรื่อง งานหนังสือ เอกสารสำคัญสำหรับสอนในสถาบันเตรียมผู้ที่จะเป็นบาทหลวงหรือนักบวช ชาย-หญิง และสำหรับฆราวาสทั่วไป

“อุซเซนี” ได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ จากคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ และยังได้รับรางวัลอื่นๆ ทั้งรางวัลทางด้าน วรรณกรรม อาทิ รางวัลพานแว่นฟ้าเกียรติยศ จากรัฐสภา ร่วมกับสมาคมนักเขียนแห่ง ประเทศไทยหรือรางวัลในหน่วยงานของศาสนาอาทิรางวัล “Achievement Awards” จาก สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย และเครื่องประดับเกียรติยศของสมเด็จพระสันตะปาปา ซิลเวสเตอร์ชั้นอัครวินักงาขนาดใหญ่ อุซเซนีถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนบ่งบอกถึงผลงานและชีวิตอันน่าจดจำ และสานต่อคุณงามความดีของ อุซเซนีที่ได้อุทิศตนไว้

สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย ร่วมกับสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย คณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม และสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย จึงได้จัดโครงการ ประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์ อุซเซนี” โดยคัดสรรและพิจารณาผลงานเขียนที่มีเนื้อหาและลักษณะตามเกณฑ์ที่กำหนด จากผลงานเขียนที่ส่งเข้าประกวดทั่วประเทศ เพื่อพิจารณาตัดสินมอบรางวัลแก่นักเขียนที่มี คุณภาพดี โดยแบ่งงานเขียนเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

๑. ประเภทกลอนสุภาพ - ระดับนักเรียน
- ระดับประชาชน
๒. ประเภทความเรียง - ระดับนักเรียน
- ระดับประชาชน

ภายใต้หัวข้อการประกวด **“หนึ่งชีวิตคำนึง”**

หนึ่งชีวิต ...คำหนึ่ง

อินทรี

จากหนังสือ
เพียงแค่เม็ดทราย

“เฮ้อ! ร้อน” เสียงใครคนหนึ่งถอนใจออกมา

“เฮ้ย! อย่าไปพูดถึงมันน่า” ใครคนหนึ่งตึงขึ้นด้วยเสียงที่มีได้เลื่อยล้า น้อยไปกว่า

จริงสิ ร้อนเหลือเกิน กลางวันแดดเปรี้ยงอย่างนี้ ร้อนเหลือเกิน ทั้งที่ย่างเข้าหน้าหนาวแล้ว แฉมเมื่อคืนฝนก็ครืนก็ลงมาทำให้ดูอีก ตกลงมายังกะฟ้ารั่ว เป็นสายตรง ๆ หนา ๆ โพล่ออกไปรองน้ำแฉมเดียวเปียกชุ่มไปทั้งตัว และก็เจ้าฝนเมื่อคืนนี้แหละที่ก่อความลำบาก ต้องมานั่งคิดเครื่องฉุดระหัด วิตน้ำออกมาจากหลุมที่ขุดแล้วอีก ไม่งั้นก็เอาท่อลงฝังไม่ได้ ดืออยู่หน่อยที่หลวงท่านมีเครื่องมือเครื่องมือพร้อม นี่ถ้าเกณฑ์ให้นั่งวิตน้ำด้วยกะลา อีกก็ชาติจะไปถึงไหน

แล้วความคิดของแกก็เติบโตไปถึงอีตอนที่แกมีเรืออยู่ในกรรมสิทธิ์ลำหนึ่ง ฝนตกหนักลงมา แม่เจิมเมียของแกก็นั่งตัวสั่นงันงก วิตน้ำออกจากเรือ วิตเอา ๆ จนกะลากัดมือพองแล้วพองเล่า แกนึกหัวเราะหิ ๆ ในใจตอนนั้น ถ้ามีเครื่องดี ๆ ยังงี้ ก็ไม่ต้องให้แม่เจิมมานั่งวิตจนหลังแข็ง แต่หัวเราะของแกก็ปราไปทั้งหัวใจ เมื่อนึกเลยต่อไปว่า แล้วแม่เจิมเมียคู่ยากก็มีอันต้องตายจากไป เพราะเจ้าฝนนั่นเองเล่นงานปอดแม่เจิมจนบวม จนหมดดี ๆ ที่โรงหมอของหลวงท่านก็รักษาไม่ทัน

ใครคนหนึ่งร้องลิกขึ้นมา เหมือนจะดับความร้อนให้แก่ตัวเอง ลุงเดิมเหลือบตาขึ้นมองหน้าเจ้าหนุ่มคนนั้นอย่างเห็นใจ เลื่อกางเกงเจ้านั้นมอมแมม เหมือนลูกหมาตกน้ำ หัวหูกี่รุงรัง หันกลับมามองตัวเอง มันก็อายดูไม่ได้เหมือนกัน แต่ช่างมันเถอะ เรามันแก่แล้ว เจ้าหนุ่มนั้นนะซีหน้าตาก็คมคาย มันคงอยากแต่งตัวให้หล่อเหมือนหนุ่มผู้ดีหน้าโรงหนังนั่น แล้วก็เดินป้อไปป้อมา แต่กว่ามันจะทำอย่างนั้นได้ มันก็ต้องทำงานอีกนาน มันจะต้องเป็นคนดี รู้จักเก็บหอมรอมริบ มันจะต้องไม่คดโกงเขามันถึงจะเอาตัวรอด

แล้วความคิดของแกก็สะอึกหัวใจตนเองก็ใหญ่ จริงหรือที่ว่าจะต้องเป็นคนดีไม่คดโกงแล้วจะเอาตัวรอด ลุงเต็มสายหัวดิก ๆ อยู่คนเดียวอย่าง วุ่นวายใจ แล้วตัวแก่ล่ะ แกไม่ได้เป็นคนดีมาตลอดชีวิตหรือ? แกยังไม่เคยทำร้ายใคร แม้แต่แมดแต่ปลวก ไม่เคยขี้น้อขี้เท็จ ไม่เคยตลบตะแลงตลกใครกิน แล้วแกได้ดีแค่ไหน?

แกยังจำได้ว่า อีตอนเขาส่งให้มาฝั่งท่อตรงถนนสายนี้ก็เหมือนกัน พอเขาบอกให้ขุดลงไปตรงนี้ แกมองไปตามมือเขาชี้ แล้วก็เกิดวาบขึ้นมาในอกอย่างไม่มีเหตุผล อ้ายตรงนี้ของเขาน่ะ มันถนนซีเมนต์ชั้นดี ลาดเรียบเอี่ยมอ่อง รถมอเตอร์ก็วิ่งฉิวกันไป แกมาถึงก็เอาอีเต๋อล่อตุม ๆ ลงไปตะกุกมันขึ้นมาให้เป็นบ่อขรุขระ มันทำให้แกสบายใจเมื่อไร คิดขึ้นมาที่เรว่าเรานี้ไปทำลายของเขาทำไว้ดี ๆ แล้วนี่ มันจะงามเร้อ! ในชีวิตนี้เกิดมาเป็นคนมันต้องเป็นฝ่ายสร้างอะไรดี ๆ ไว้ให้คนอื่น ๆ เขาได้สุขได้สบายกันมันถึงจะถูกเรื่อง นี่ขุดท่อที่ไร ก็เป็นที่ยวะกะเทาะอ้ายที่คนอื่นเขาทำไว้ดีแล้วพังหมดทุกที แต่แล้วอีกใจหนึ่งของแกก็แย้งขึ้นมาว่า ก็อ้ายที่กำลังทำอยู่นี้มันก็อ้ายเป็นประโยชน์กะคนอื่นเขาเหมือนกัน จะเตือดร้อนไปทำไมนะ ลุงเต็มร้องฮืออย่างรำคาญ เจ้าเสียงหลังนี่ออกมากับตัวเอง ก็เข้าไปเถียงเมื่อไรว่ามันไม่ใช่ของควรทำ แต่จะทำทั้งทีทำไมต้องไปรังควาญงานคนอื่นเขาด้วย แกวุ่นวายของแกอยู่คนเดียวอย่างนี้และก็จำได้มันเหมาะว่าทุกครั้งที่ยกอีเต๋อพาดลงไปบนแผ่นซีเมนต์ที่ราบเรียบนั้น เสียงสะท้อนของมันก่ดลึกลงไปในความรู้สึกของแกทุกที ครั้งแล้วครั้งเล่าจนกว่าเจ้าซีเมนต์นั้นจะแตกกระจายและได้รับบัญชาให้ตะลุลกลงไปถึงดินลึก...และแกก็ได้แต่สงสัยไปมาว่า ทำไมหนอก่อนจะทำถนนและก่อนจะทำท่อ หลวงท่านถึงไม่ปรึกษากันเสียให้ดีกว่าก่อนว่าจะเอากันยังไง จะได้ไม่เตือดร้อนกันเองยังงี้

เฮ้อ ถ้าคนทุกคนที่ตั้งใจทำดีให้คนอื่น จะต่างมารวมหัวกัน ทำให้มันพร้อม ๆ กัน ให้เป็นเรื่องเป็นราว ไม่ใช่คนละหมุบสองหมับ แล้วก็พืดกันไป

ทลายกันมาอยู่อย่างนี้ ลุงเติมคิด อะไร ๆ มันก็คงง่ายเข้า เร็วเข้า เวลาแกลง ขุดท่อก็จะได้ไม่ต้องกะเทาะซีเมนต์ คนลาดซีเมนต์ก็จะต้องย้อนมาซ่อม ถนนซ้ำ ๆ ซาก ๆ อีก

แล้วความคิดของแกก็ย้อนกลับไปหาเรื่องความดีเมื่อก็...มันสับสนเป็นบ้า แยกพยายามนึกว่าแกได้เสียใจรีเปล่า ที่ยังเป็นคนซื่อถือสัตย์มาจนปานนี้แม้จะ นึกยังไง ๆ แกก็รู้ว่า แกไม่ได้เสียใจอยู่นั่นเองแกอาจจะยังต้องขุดถนนงก ๆ ไปอีกนาน จนกว่าจะสิ้นแรงล้มหายตายจากไป แต่งานก็เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดตัว ขึ้นมองคนอื่นได้อย่างตระหนง อย่างน้อยแกก็มองหน้าลูก ๆ ของแกได้เต็มตา ลูก ๆ ซึ่งแจะพร่ำสอนอยู่ต่อไปให้เป็นคนดี ไม่ใช่คิดคนเดียว แต่ดีกับทุกคน และช่วยคนอื่นให้ดีขึ้นด้วย แจะบอกตั้งแต่เจ้าโตลงไปถึงหนูตุ้มว่าอะไรที่ชั่ว ๆ ร้าย ๆ เป็นภัยแก่คนทั่วไป ก็จงอย่าได้ริรอเลย จงช่วยกันทำลายให้สิ้นซาก อย่าเอาแต่งมืองอเท้า มองดูแล้วก็เฉย แต่ทั้งนี้ต้องพยายามดูให้ออกว่าอะไรดี อะไรชั่ว อย่าให้คนมันหลอกได้...

ตะวันคล้อยลงมากแล้ว ลุงเติมนึกถึงสายตาเหยียด ๆ ในรถเก๋งคันโต ๆ ที่กระแทกกระทั้นผ่านแกไป แกรู้ว่าแกเกลียดสายตาแบบนี้ไม่มีอะไร เปรียบ แต่ในเวลาเดียวกัน แกก็นึกถึงมือชาวเล็ก ๆ เรียวบางคู่หนึ่งจาก บ้านใหญ่ริมถนนตรงโน้น ซึ่งประคองช้อนน้ำลอยมะลิหอมฉุยมาให้แกดื่ม แก ก็รู้ว่าแกรักมือนั้นเสียจับใจเหมือนกัน ถูกแล้ว แกนึกในใจเราต้องบอกลูก ๆ มันว่าในที่แห่งเดียวกัน ของดีก็มี ของเลวก็มี ต้องแยกให้ถูก ต้องดูให้เป็น ไม่งั้นจะเสียใจไปจนตาย

ก่อนกลับบ้านเย็นนั้น ลุงเติมมองดูท่อที่แกขุดแล้ว ก็บอกตัวเองว่าฝังท่อ เรียบร้อยแล้ว น้ำเดินดีแล้ว จะต้องกลับไปเรียบอย่างประณีตที่สุดเท่าที่จะ ทำได้ แต่แล้วแกก็เสียวูบขึ้นมาในอก จะเป็นไปได้ไหมว่า แจะถูกล้างย้าย ไปขุดที่อื่นอีกแล้ว ทั้ง ๆ ที่เจ้าส่วนที่กลบไว้ยังเกลี่ยได้เพียงลวก ๆ เหมือน ครั้งที่แล้ว ครั้งโน้น ครั้งนั้น...

ในห้วงคำนึง

รางวัลชนะเลิศ

ประเภททกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน

ศรินยานันท์ จันทร์รุ่ง

ม้าโยกไม้...โยกซ้ำซ้ำ...ริมหน้าต่าง
เสื่อตัวบางของคุณยายก็ส่ายไหว
ม้วนใบพลูทาปูนป้ายสบายใจ
หอมกลิ่นใบช้อนปากฉ่ำทุกคำเคี้ยว

ทอดสายตามองไกลไปเบื้องล่าง
นอกหน้าต่างครีမ်ขจีด้วยสีเขียว
แซมสายหมอกดอกไม้ปลายกลีบเรียว
เสียงกรูกรียวหลานตัวน้อยวิ่งเล่นกัน

เล่นสร้างบ้าน เล่นขี่ม้า เล่นค้าขาย
มิเห็นยายแยมปริ้มรอยยิ้มซัน
เด็กเอ๋ยเด็กซุกซนจนหมดวัน
ยายลูกพลันยึดข้อเข่าเดินเข้าครัว

เรียกลูกสาวเป็นลูกมือถือของส่ง
ค่อยบรรจงต้มพะแนงทำแกงคั่ว
ผัดผัก ลาบ ต้มยำ ส้มตำน้ำ
ลูกส่ายหัว บอกแม่ชา อย่าทำเยอะ

สั่งหลานหลานเล็กเล่นมากินข้าว
แล้วบ่นยาวเมื่อเห็นหมื่นตัวเหนอะ
คุณยายไล่ไปพาลงล้างดินเลอะ
ก่อนตามไปเช็ดรอยเประดวงหน้าน้อย

ยายหน้าบึ้งมองแก้มอ้มแล้วยิ้มแยม
กอดหอมแก้มหนึ่งฟอดกอดอีกหน้อย
หลานหัวเราะเกะบ่าทำตาลอย
ลูกสาวคอยเรียกกินข้าวอย่าไปนาน

หลังกินข้าวแล้วนั่งเล่นเย็นลมค่า
ฟ้าหม่นดำดาวพรายเรือเหนือลานบ้าน
โลกดำขลับดาวกลับคล้ายดอกไม้บาน
ส่องแสงจิ๋วกระพริบผ่านกาลเวลา

บ้านหลังนี้คือเรือนหอที่ก่อสร้าง
ผ่านสุขทุกข์ร่วมทางอย่างห่วงหา
ความทรงจำกอดอุ่นจากคุณตา
ยังย้ำว่ารักแท้...มิลบเลือน

ปลายตาขึ้นหายวับกับน้ำค้าง
ห่มผ้าร่างหลานน้อยคอยเป็นเพื่อน
ฟังนิทานกลับไปใต้ดาวเดือน
ยายกล่อมเอื้อนเพลงเบาเจ้าฝันดี

ม้าโยกไม้...โยกซ้ำซ้ำ...ริมหน้าต่าง
รับรุ่งสางกรุ่นแสงระบายสี
โลกของยายหม่นซ้ำทุกนาที
เป็นโลกที่ความทรงจำงดงามนัก

“วรรณศิลป์อุชเชนี” ครั้งที่ ๕

๑๓

“หนึ่งชีวิต...คำหนึ่ง”

“วรรณศิลป์อุชเชณี” ครั้งที่ ๕

๑๔

“หนึ่งชีวิต...คำหนึ่ง”

ชีวิตของลูกยางนา

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน
วิศ ดาราฉาย

แสงอรุณเรื่อร่ามตามขอบฟ้า
ปลุกผืนนาทิวทุ่งชานกรุงใหญ่
ปลุกนกเขานกกระจอกออกคลาไคล
ปลุกบัวบานดอกใบให้ชื่นชม

ที่ทุ่งท้ายปลายนามี “ยางนา” อยู่
ลมคอยลู่อังโหวไบริ่นรุ่ม
พัดลูกยางคว้างคล้อยลอยตามลม
บ้างตกตมบ้างตกดินทุกถิ่นไป

ลูกยางنالอยนิกตริกคำแม่
“ลมนี้แท้ที่ลิขิตชีวิตให้
จากอกต้นแม่ทอดออกไปไกล
ตกที่ใด อยู่ทีนั้น ที่ของเรา...”

...ตกแดนหินถิ่นเขาลำเนาผา
สู่อ่อนล้ำแรงโรยระโหยเศร้า
ถึงหินผาหนาแข็งแรงรากเนา
หยั่งรากเหง้าแทรกเสียดเปียดต้นยืน

...ตกดินแห้งแล้งน้ำตามมีตามเกิด
แม่ร้างเริตรอฝนปรนดินผืน
เก็บทุกหยดหยาดน้ำค้างทุกกลางคืน
ทุกหยดรินและแรงทนจึงตั้งงาม

...ตกชายบ่อเปียดหญ้าต้นกล้าอก
ต้องแทรกชอกชุนรากให้รุ่มร่าม
ด้วยดินแฉะฉ่ำฝนจนเหลวลाम
ไม่ไค่นตามด้วยรากติดสนิทดิน

...ถึงตกน้ำธารไหลล่องไหลลื่น
ไปกับคลื่นเกลียวตามกระแสสินธุ์
กระทบฝั่งฟากน้ำตามแรงริน
เพื่อเป็นถิ่นที่ยืนต้นและแตกใบ

เพราะต่างที่ ต่างเวลา...ย่อมต่างคิด
ก็ชีวิตไม่มีสิทธิ์ลิขิตได้
เพียงนอบน้อมยอมรับปรับตัวไป
ชีวิตใคร ใครก็คิด...พินิจดู

“วรรณศิลป์อุชเชนี” ครั้งที่ ๕

๑๗

“หนึ่งชีวิต...คำนี้”

“วรรณศิลป์ในวงเสนา” ครั้งที่ ๕

“หนึ่งชีวิต...ค่านึง”

บทคำนึงเหนือภพยะ

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน
อีตายะห์ เบ็ญโกบ

๑.

ตะวันเฉิด เพรศพราย ฉายโลกหล้า
ข่มน้ำตา กระจายจก สะทกขวัญ
กว่าจะพัน กว่าจะผ่าน ละวาร์วัน
ต้องแข่งขัน กับชะตา แห่งฟ้าดิน

“ไค้งสะพานคือบ้านเรา” - คำเล่าแม่
ปกเงาแผ่ ทุกฤดู อยู่ทั้งสิ้น
ไม้ผุพัง ยังศักดิ์ศรี แห่งชีวิน
อึกยุงริน สิ้นเพื่อนเกลอ เสมอมา

แม่และหนู เดินสู่ ภูขยะ
ระเกะระกะ ของทิ้ง - สิ่งตรงหน้า
เศษเหล็กแหลม แซมสนิม ทิมสายตา
พลังพลาดท่า อาจจบสิทธิ์ ชีวิตนี้

แม่เคยสั่ง ครั้งเริ่มท่อง กองขยะ
“รู้จักหวะ - รู้จักดู - รู้หลีกหนี
รู้จักถอย - รู้จักกล้า , ปัญญามี
รู้จักดี - รู้จักชั่ว , กล้ากฏกรรม!”

๒.

แดดสาย สยายแสง อันแรงร้อน
ส่องสะท้อน ขยะภู อยู่เต็มด้า
หนูน้อยเฟ่ง พินิจดู อยู่พิมพ์
ก่อลำน้า ครุ่นค่านึง ถึงเรื่องราว

‘...หนูจะเลือก เสื้อผ้าเก่า เอามากอง
เพื่อเพื่อนผอง ผู้ขัดสน ทนเหน็บหนาว
หนูจะรัก เป็นที่นอน ตอนดูดาว
ฝันใหญ่พราว ให้ชวายาก ร่วมฉากนั้น!

หนูจะรวม หลอดไฟคร่ำ ที่ชำรุด
ใช้ความรัก จ่อจุด นิมิตฝัน
ส่องไสว ใจสลัว ทั่วหน้ากัน
เพื่อแบ่งปัน สรรพสี่ แห่งชีวิต

หนูจะเก็บ เศษกระดาษ ที่ขาดแล้ว
ใช้ศรัทธา ยาแนว จนแนบติด
เพื่อร่วมเขียน เรียนรู้ คู่มวลมิตร
ร่วมลิขิต , ระบายฝัน อันแจ่มตา!

หนูจะฝัน แผ่นไม้ ตะใคร้เซราะ
ล้างรอยเลอะ จนกลับดี มีคุณค่า
สร้างบ้านเพื่อ ผู้ยากไร้ ในโลก
ได้พบค่า ความสุข - ปราศทุกข์กราย’

ตะวันร่ำ กำฟ้า อ่าลาโลก
หนูข่มโตก ด้วยค่านึง ซึ่งความหมาย
เราเดินกลับ ไค้งสะพาน ย่านพักกาย
รอแสงหวัง ที่จักพราย...ฉายชีวิต!๗

“วรรณศิลป์อุเทน” ครั้งที่ ๕

๒๒

“หนึ่งชีวิต...ค่านึง”

ห้วงคำนึงของนักเล่นเรือใบ
(ขณะผ่านไปใบพิพริกกันที่ร้างกลางชีวิต)

รางวัลชนะเลิศ
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน
พจนาน พจนานพิกัษ์

(๑.) ความหวังช่วยรักษาแสงสว่าง
รายละเอียดจัดวางอย่างสงบ
สาระสำคัญ ถูกค้นพบ
ในชิ้นส่วนฝั่งกลบความคลุมเครือ

(๒.) ขอขอบคุณคลื่นโจมตีอันจงใจ
บททดสอบแปลกใหม่ ไซ้ ! เหลือเชื่อ
หนึ่งชีวิตคำนึง หนึ่งลำเรือ
แล่นไปบนน้ำ / เนื้อ จิตวิญญาน

ขอบคุณอนัตตาดอนาล็อค
คลาสสิก แจ๊ส ป๊อป ร็อค เพลงพื้นบ้าน
โลกหลังยุคอาณานิคม บ่ม ผลิกาล
ก่อเกิดใหม่ วิวัฒน์ผ่าน สายธารยุค

ขอบคุณมวลมิติจิตตอล
ป้อนไอเต็ม ไอดอล ไอคอนบุก
จริง / ลวง, ปวง / ปั้น นันเกล้าคลุก
เพื่อสังเคราะห์ เพาะ - ปลุก ตื่นปัญญา

ขอบฟ้าขลิบทองที่มองเห็น
พุ่งเรือ คลื่นกระเซ็นโถมถลา
เก็บพายุขึ้น ขึงใบใช้ศรัทธา
ไต่สู่เส้นขอบฟ้าอนาคต

ความกล้าช่วยรักษาความมุ่งมั่น
ความฝันช่วยยืนยันความใฝ่สุด
ความรู้ตอบคำถามอย่างงามงด
ความรักนั้นหมดจดเหนือความตาย

(๓.) ศิลปินแห่งการบิดเบือนเคลื่อนไหวชายฝั่ง
สงครามพาดคนไปยัง ที่ฝันสลาย
อารยธรรมแล้วเล่าเข้าทำทนาย
กับสัจจะอันตราย ให้ทบทวน

กลางกระจกแห่งความนานไกล
ส่องผนังวิหารไหมไฟทั่วถ้ำ
รูปสลัก แตกหัก น่าใคร่ครวญ
ผงฝุ่น ฟุ้งอวล จารึกหินปูน

เล่นเรือใบผ่านพิพิธภัณฑ
ร้าง, สร้างไม่เสร็จจนปล้นสาบสูญ
จิ๊กซอร์หายไ้ไป ไม่สมบูรณ์
แต่เสน่ห์กลับเพียบพูน ด้วยเรื่องราว

(๔.) รายละเอียดถูกจัดวางอย่างสงบ
สารสำคัญถูกค้นพบหลังร้อนหนาว
ดีเอ็นเอคายความลับอันนานยาว
โอ้.. เรือชีวิตบนดวงดาวสีน้ำเงิน ๖

กลืนเจ็บในอกแม่

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน
วิศิษฐ์ ปรียานนท์

อพยพหวังแสงแสงสว่าง
สิ้นหนทางเสาะแสวงแสวงสวรรค์
คลื่นวิกฤตขัดสาตชาติพันธุ์
ท่ามหมอกควันอิมคริมโลกทึมเทา

พลัดตกลงหลุมหล่มความขมขื่น
มา ‘เป็นอื่น’ อีกพรมแดนอันแสนเศร้า
ถูกกดทับลับเร้นไม่เห็นเงา
จึงว่างเปล่า ชีวิตไร้สิทธิ

หรือความขังความเชื่อสุ่มเชื้อไฟ
เนื้อหัวใจถูกกระแทกจนแตกปริ
เชื้อใส่สะอาดขาวราวมะลิ
นั่น ดุสริความสิ้นหวังเกินหยั่งวัด

ในวังวนชนชั้นแห่งสัญชาติ
ล้วนผูกขาดความเป็นคนไว้บนบัตรฯ
โดยกำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นเป็นรัฐ
เพื่อสังกัดประทับตราประชาชน

เชื้อร้ายใดในร่างหญิงต่างด้าว
กัดกร่อนดวงตาว่าให้เศร้าหม่น
ไร้ประวัติพลัดถิ่นต้องดิ้นรน
สู้อดทน ร้อน หนาวเหน็บ เก็บ อุดอม

ต่างยื้อแย่งแสวงหาอนาคต
ในวงกตของเทือกเขาคือบ้าหลอม
ไม่จ้านจนชะตากรรม ไม่จ่ายอม
คอยเกลากล่อมตนเองอย่างเค็งคว้าง

ทานาคาบนแก้มเรือหยดเหงื่อไหล
สะท้อนในตาลูกน้อยคอยเคียงข้าง
รื้อขยะเก็บขายตามรายทาง
ซ่อมและสร้างชีวิตถูกปิดทับ

แม้ไร้รากแต่เพียรฝังหยัดหยังราก
ท้อ ลำบากจิตวิญญาณยังขานขับ
ความเป็นไทยขับซ้อน ไม่ต้อนรับ
แม่ของลูกไม่ถูกนับประทับุตรา

อยู่ร่วมกลางวิบโยคโลกเดียวกัน
คล้ายจัดสรรปันส่วนทั่วถ้วนหน้า
วัคซีนฟรีจากรัฐ นำบัตรฯ มา
ช่างชมปรา่ความรู้สึกลึกข้างใน

ก็คืนวันผันผ่านสะท้านสะทก
กลืนเข็ม อวลเต็มอกอยู่ใกล้ใกล้
แต่พรมแดนกันขวางห่างออกไป
เคลื่อนความตายแสนไกลมาใกล้เธอ!

แม่น้ำแห่งชีวิต

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน
จามรี ต้นไฟพวยรค์ติ

น้ำจากฟ้าพรหมฝนป่าต้นน้ำ
เซาะโถงถ้ำสายธารผ่านภูเขา
เป็นแม่น้ำไหลผ่านหน้าบ้านเรา
พรจากฟ้าบนเตาหุงข้าวแกง

กระแสมพัดพาสู่ฤดูกาล
สร้างพืชพันธุ์ธัญญาหารจากหลายแหล่ง
โปรยความฝันเป็นฝนบนดินแล้ง
แตกยอดแทงทอด้งเต็มทุ่งนา

โรยเกลือปนปรุงกลั่นมหาสมุทร
ซึ่งกว้างขวางเกินมนุษย์จะค้นหา
อาบเปลวไฟสีทองทาบท้องฟ้า
อาหารรสโอชาเป็นยาดี

แต่ะปลายล้นกลีกรสของชีวิต
แปลงประดิษฐ์ปรุงจากสวนหลากสี
ดอกผลแห่งแสงตะวันเข้าวันนี้
ให้ความหวังยังมีตลอดมา

อีกคำหนึ่งเถอะนะจะสร้างไว้
น้ำข้าวอุ่นสมุนไพรช่วยรักษา
หยาดหยดหนึ่งจากสายธารกาลเวลา
ต่อชีวาขโลมใจให้เรียวแรง

ลูกขึ้นเดินทางไกล..ไกลกว่านี้
ยืนหยัดบนปฐพีที่เฝ้าแห่ง
พลิกโลกร้ายรกรื้อเพื่อเปลี่ยนแปลง
บนเส้นแบ่งนิยามความเป็น-ตาย

ผ่านชีวิตผลิตผลบนแผ่นดิน
ผ่านปลายลั่นทุกคำมีความหมาย
สร้างเลือดเนื้อเคลื่อนไหวในรูปกาย
วาดลวดลายวิจิตรศิลป์ของวิญญาณ

ลู่วงในคำหนึ่งหนึ่งชีวิต
ปั้นประดิษฐ์สารัตถะแห่งสสาร
ประกอบธาตุชีวินชิ้นส่วนปราณ
ฉวยวันวารฉายฝันของวันวัย

จาริกจาริกธรรมในรอยเท้า
ลบรอยเก่าเลือนหายได้รอยใหม่
เฝ้าสู่เฝ้าผสมลมหายใจ
ดินสู่ดินสู่ใต้ในแสงธรรม

ไปรอยความฝันเป็นฝนบนดินแล้ง
เป็นริ้วแรงชีวิตใหม่ได้อิมหน้า
เป็นเรื่องราวให้คงความทรงจำ
เป็นแม่น้ำไหลผ่านหน้าบ้านเรา.

“วรรณศิลป์อุซเซนี” ครั้งที่ ๕

๓๔

“หนึ่งชีวิต...คำหนึ่ง”

คำนิ้งอันนิรันดร์

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

อิตายะห์ เบ็ญโกบ

นับเป็นห้วงเวลายาวนานกว่าเจ็ดสิบสองชั่วโมงแล้ว
ที่ไม่มีใคร ได้ยินหรือรับรู้ถึงสัญญาณชีพอันแผ่วบางของ **“เซลา”**
หนึ่งในเด็กสาวผู้เคราะห์ร้ายใต้ซากปรักหักพังที่กองพะเนิน
อันเป็นผลมาจากอาณานิคมของแรงระเบิดซึ่งถูกระดมยิง
อย่างต่อเนื่องจากฝ่ายตรงข้าม...ท่ามกลางความโกลาหล
แห่งมิคสัญญียุคอันยึดเยื้อ การมาถึงของอาวุธหนักเพียง
ชั่วพริบตาเดียว พลันถล่มทำลายวิถีชีวิตและอาคารบ้านเรือน
แถบย่านเมืองโบราณที่เคยอาทรระการด้วยอารยธรรมและ
ประวัติศาสตร์อันยาวนานจนแทบหมดสิ้น สิ่งที่ยังคงพอ
หลงเหลืออยู่ ณ เวลานั้นก็คือ ความสิ้นหวัง การพลัดพราก
จากลา คราบน้ำตาจากความโศกอาดูร รวมทั้งธารโลหิต
จากบรรดาผู้บาดเจ็บและเศษชิ้นส่วนร่างกายของเด็กน้อย-
พลเรือนผู้บริสุทธิ์ที่ยังคงไหลหลังถั่งท้นแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์

ภาพความหายนะที่หน่วยกู้ภัยประจักษ์ เต็มไปด้วย
ซากเศษโครงเหล็กหลากขนาดลัมระเนระนาดและขาดสะบั้น
หลังคา โครงสร้าง และผนังซีเมนต์แตกแยกออกเป็น
ชิ้นน้อยใหญ่ เศษเสื้อผ้า ตุ๊กตา-แขนขาขาด สมุดภาพเขียน
และหนังสือนิทานเปื้อนเลือด สารพัดข้าวของเครื่องใช้

กระจัดกระจายทั่วรัศมีแรงระเบิด นับเป็นบรรยากาศที่
บาดหัวใจอย่างเหลือแสน ทีมงานฯ ต้องระดมสรรพวิธึ-
สรรพกำลังทั้งน้ำตา เพื่อจะค้นหาครอบครัว ญาติ มิตรสหาย
รวมทั้งเพื่อนร่วมชาติที่อาจรอดชีวิตจากเหตุความรุนแรง
ในคราวนี้

ดวงตะวันใกล้จะลับขอบฟ้าเต็มที่ และแล้ว...ปาฏิหาริย์
เล็กๆ ก็เกิดขึ้น เมื่อเทคโนโลยีอันทันสมัยตรวจพบสัญญาณ
ชีพของ ‘เซล่า’ ซึ่งอยู่ลึกลงไปได้ซากปรักหักพังที่กองสูงเกือบ
10 เมตร **“ขอบคุณพระเจ้า!”** หน่วยกู้ภัยหลุดถ้อยคำสุดดี
ออกมาอย่างพร้อมเพรียงด้วยความรู้สึกเหลือเชื่อ ไม่นานที่
ต่อจากนั้น ภารกิจช่วยเหลือสาวน้อยผู้รอดชีวิตก็พลันดำเนิน
ทุก ๆ วินาทีไปตามขั้นตอนอย่างเร่งด่วนและระมัดระวัง
ขั้นสูงสุด

แสงสลัวสีอำพันเหนือขอบฟ้าฟากตะวันตกค่อยๆ
เลื่อนสลายลงไปที่ละน้อยๆ ลึกลงไปในโพรงใต้ซากอิฐปูน
อันย่อยยับ โชคดีเหลือเกินที่ซากเสาเข็มต้นหนึ่งได้ทำหน้าที่
ขวางกั้นระหว่างกองเศษซากกับเรือนร่างอันบอบบาง
ของเซล่าเอาไว้...สามวันที่แล้ว แรงระเบิดส่งผลให้กระจก
แหลมคมแผ่นหนึ่งแตกและร่วงลงมาเฉี่ยวใบหน้าเนียน
สวยของเธอ กอปรกับมีสะเก็ดระเบิดพุ่งเข้าทิ่มแทงร่างกาย
ของเธอหลายจุด เป็นเหตุให้เสียเลือดมากจนต้องสลบไสล

ไปถึงสองวันสองคืนเต็มๆ ผลจากพิษบาดแผลฉกรรจ์-เมื่อเธอตื่นขึ้นมา จึงแทบไร้เรี่ยวแรงที่จะขยับเขยื้อนร่างกาย...

แล้วลมหนาวก็สาดซ้ำความร้าวรวดเหมือนมีดนับพันกรีดแทงไปทั้งสรรพางค์จรดขั้วหัวใจอันสุดจะบอบซ้ำของเซล่า เธอนึกย้อนไปถึงภาพของเช้าวันเกิดเหตุ ขณะที่ครอบครัวของเธอใช้เวลาอยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่น เพื่อช่วยกันปรุงอาหารและทำขนมบรรจุใส่กล่องนำไปมอบให้แก่ ‘ศูนย์อุบัติภัยเด็กกำพร้าจากภาวะสงคราม’ กุศลกิจในครั้งนี่ เธอพ่อ แม่ และ “เซน” พี่ชายคนเดียวของเธอตั้งใจตนอย่างบริสุทธิ์ที่จะมีส่วนร่วมสร้างความสุขและช่วยปล้ำสภาพความเจ็บปวดที่ฝังลึกในความทรงจำของบรรดาเด็กน้อยผู้สูญเสียครอบครัว จู่ๆ ภาพทรงจำต่อจากนั้นก็พลันสลายไป พร้อมๆ กับการมาถึงของอาวุธสงครามอันร้ายกาจ มันเป็นการโจมตีที่รวดเร็วและรุนแรงเกินกว่าที่ใครจะตั้งรับได้ทัน ประหนึ่งอัสปีนบาดที่พาดสายลงพสุชยามฟ้าพิโรธ

เหตุการณ์ยิ่งเลวร้ายลงอย่างน่าวิตก เมื่อสติสัมปชัญญะและสายตาของเซล่าค่อยๆ พร่าเลือนลงอย่างมีอาจควบคุม กระนั้นก็ตาม...ความรู้สึกไหวหวั่นและว่าเหว่ราวพายุร้ายในหัวอกได้บังคับให้เธอพยายามเพ่งสายตาอย่างยากลำบาก เพื่อจะค้นหามบุคคลที่เธอรัก ซึ่งเธอคาดหวังทั้งหัวใจว่า ทุก ๆ คนในครอบครัวจะยังคงมีลมหายใจและต้องอยู่ไม่ไกลจาก

สถานที่ที่เธอติดอยู่ตอนนี้เป็นแน่...

เซล่ารวบรวมเรี่ยวแรงและลมหายใจทั้งหมดที่มีเพื่อเรียกหาบุคคลอันเป็นที่รักด้วยเสียงปานกระซิบสองมือซึ่งบาดเจ็บจากสะเก็ดระเบิดตะเกียกตะกายควานหาใครสักคนเท่าที่มีมืออันสั่นเทาของเธอจะเอื้อมถึง เธอเพียรพยายามอยู่เช่นนั้นครั้งแล้ว...ครั้งเล่า ทว่า...สิ่งที่เธอได้รับกลับเป็นเพียงความเงียบงันและว่างเปล่า เธอกลั๊กลื่นฝืนยอมรับกับชะตากรรมที่เผชิญด้วยดวงใจอันย่อเย็บแตกสลาย ทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างฉับพลันจนมิอาจจะตั้งตัว เตรียมใจ หรือแม้แต่เอ่ยถ้อยคำรำลา ปากซีดเซียวสิ้นระริกของเธอได้แต่พร่ำเอ่ยพระนามพระผู้เป็นเจ้า พร้อมๆ กับการร่ำไห้สะอึกสะอื้นและหยาดน้ำตาที่พร่างหลั่งดังสายฝน...

ในความรู้สึกล้อล้าของเธอ...ไม่มีอีกแล้ว...ทั้งเหตุผล ความหวังและความหมายอันควรค่าใดในการที่เธอจะมีชีวิตอยู่ต่อไปบนโลกแสนโหดร้ายใบนี้...

ขณะที่ทีมงานฯ เร่งปฏิบัติการกิจกันอย่างเต็มกำลังอีกทั้งไซเรนจากรถพยาบาลก็หวีดเสียงโหยหวนเตรียมรอรับผู้รอดชีวิตไปทำการรักษา-ภาวะขาดน้ำรุนแรงและความหมดสิ้นอาลัยในชีวิตของเซล่า ได้กระซอกซิปจรรยาของเธอให้เริ่มต้นซาลงๆ...แผ่วลงๆ...จนเข้าขั้นวิกฤต มีเพียง

ธารน้ำตาแห่งความสูญเสียของเธอเท่านั้นที่ยังคงประดัง
หลังไหลไม่รู้สิ้น...

กระทั่งห้วงคำนึงคล้ายคล้ายภวังค์ได้พาเธอไปยัง
สถานที่แห่งหนึ่ง ทันทีที่มาถึง... เธอรู้สึกอึ้งจรวยใจไปกับ
บรรยากาศอันแสนวิจิตรและน่าพิศวงที่กำลังสัมผัส มันเป็น
ห้องโถงสีขาวขนาดใหญ่ เว้งว้าง จนดูเสมือนไร้ขอบเขต ตรง
เบื้องหน้าที่เธอกำลังยืนอยู่มีเรียวยรุ้งพวงพรายเป็นโค้งค้ง
สวยงาม สายลมที่แสนอบอุ่นพัดต้องผิวหนังให้ความรู้สึก
ละมุนละไม รัศมีสีทองอาบไล่ไปทั่วห้องสีขาวนั้นดูพรราวพราย
จนเกินพรรณนา...มิช้านาน สมาชิกครอบครัวที่เธอรักและ
คิดถึงอย่างสุดซึ้งหัวใจก็ค่อยๆ ทอยยเดินเข้ามาหาเธอด้วย
ใบหน้าระบวยิ้ม **“ขอบคุณพระเจ้า!! ทุก ๆ คนปลอดภัย!!!”**
เธอเปล่งถ้อยอุทานพร้อมกับปล่อยโฮออกมาด้วยความดีใจ
สุดขีด แล้วปราดเข้าไปกอดทุกคนไว้แน่นราวกับเป็นกอด
สุดท้าย ทุกคนต่างก็กอดตอบเธอแน่นสนิทไม่ยิ่งหย่อนกว่า
กัน โมงยามนั้น...เธอเหมือนสัมผัสได้ถึงความมหัศจรรย์แห่ง
สันติสุขอันทรงค่ามหาศาลที่แผ่ซ่านไปทั่วอาณาบริเวณ...

ณ ตรงนี้...ไม่มีพื้นที่สำหรับเสียงปิ่น ระเบิด ความรุนแรง
หรือแม้แต่เสียงกรี๊ดร้องแห่งความสูญเสียและความเจ็บปวด
แสนสาหัสที่เธอไต่ยินมาตลอดทั้งชีวิต...

ณ ตรงนี้...ไม่มีพื้นที่สำหรับความเกลียดชัง ความแตกแยก
การกดขี่ข่มเหง การแย่งชิงอำนาจและผลประโยชน์ ตลอด

จนสมรภูมิจนเห็นหมอกบ่าคั่งซึ่งก่อความหายนะต่อ
ทุก ๆ ฝ่ายอย่างไร้จุดจบ

หากแต่ตรงนี้...กลับมีพื้นที่ - เวลาอย่างไร้ขีดจำกัดและ
ปราศจากซึ่งเงื่อนไขใดๆ สำหรับการรังสรรค์ทุก ๆ ความรัก
อันเที่ยงแท้ การเอื้อเพื่อเผื่อแผ่แก่ผู้ที่พร่องและอ่อนแอกว่า
ความกรุณาปราณี และการอ้างไว้ซึ่งศักดิ์ศรีอันเท่าเทียม
เสมอเหมือนในฐานะความเป็นมนุษย์ของทุกชีวิต!!!

ขณะที่ทุกๆ ความพยายามของหน่วยกู้ภัยใกล้จะ
บรรลุผล ไม่ไกลไปจากตรงนี้มากนัก-เสียงกัมปนาทและ
แรงสะเทือนไหวจากระเบิดทำลายล้างลูกใหม่ได้เข้ามา
สร้างความหายนะขึ้นอีกครั้ง พร้อมกันนั้น...แสงสุดท้าย
ก็ได้อำลาโลกไปอย่างสมบูรณ์ พระจันทร์สีเงินแวววาวเสี้ยว
บางๆ อยู่เหนืออนภากาศ เว็งเวหาดารดาด้วยระยับแสง
แห่งดวงดาว กระแสลมหนาวโชยพัดมาปกคลุมมาตุภูมิ
แห่งความเศร้าโศกอีกครั้งครา ทั้งยังได้พัดพา ‘ลมหายใจ
สุดท้าย’ และ ‘ห้วงคำนึง’ อันแสนบริสุทธิ์แห่ง ‘เธอ’ ไป
ตราบชั่วนิรันดร์

* ภาพร่างแห่งถ้อยคำ ความครุ่นคำนึงที่เกิดจากแรง
ตกกระทบอันรุนแรงต่อสำนึกในฐานะ ‘มนุษย์’ ผู้มีใจสูง(?)
เล็กๆ คนหนึ่ง เมื่อตาและหัวใจได้สัมผัสรู้-เห็น ถึงเรื่องราว
ข่าวคราวอันแสนเศร้าของเด็กสาวไร้เดียงสาคนหนึ่งที่ติด
และเสียชีวิตอยู่ในซากหล่มของตึกที่ถูกถล่มทำลายจาก
ความขัดแย้งระหว่าง “อิสราเอล-กลุ่มฮามาส” เมื่อช่วงเดือน
พฤษภาคม ค.ศ. 2021

ลูกเปิดใจ

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

ธนพร โชคศรีเจริญ

ห้องฟ้าสดใสไร้กลุ่มเมฆสีดำ ดวงอาทิตย์ทอแสงจ้า หมู่นกกาแข่งกันขับขานทำนองแห่งความสนุกสนาน แต่ทว่าจิตใจฉันกลับเศร้าหมองเหมือนมีเมฆดำมาปกคลุม ชีวิตมันดูมืดมนไร้แสงสว่าง “ทำไมกันนะ?” ฉันเป็นเด็กหญิงนี้ด้วยมันเป็นสิ่งที่พ่อแม่ทุกคนไม่ยากให้เกิดกับลูกตัวเอง แต่ฉันกลับโชคร้ายเพราะมันเกิดขึ้นกับตัวฉันเอง หมอบอกว่าฉันยังสามารถใช้ชีวิตได้ปกติเหมือนคนทั่วไป แต่ฉันกลับรู้สึกว่ามันไม่เคยได้ใช้ชีวิตเหมือนคนปกติ ฉันโดนคนรอบข้างล้อเลียน ไม่เว้นแม้กระทั่งพี่ชายหรือเพื่อนของฉัน “พิการอย่างเธอจะไปทำอะไรได้ แค่เขียนหนังสือยังลำบากแล้ว” เพียงคำกระชิบกระซาบของใครบางคน แต่มันก็กักอยู่ในความรู้สึกของฉัน

อ้อมกอดอบอุ่นของแม่ที่เสมือนเกราะป้องกันอันตรายให้ฉัน ความอันตรายที่มาจากคำพูดคน มันเปรียบดั่งมีดเล่มคมที่แทงลงมากลางดวงใจของฉัน แล้วค่อย ๆ กรีดยาวลงไปเป็นแผลเหวอะหวะ ฉันรู้สึกเจ็บปวดเกินกว่าจะบรรยาย “เก่งมากเลยคะคนสวยของแม่” น้ำเสียงนิ่ง ๆ ของแม่ที่เป็นเหมือนยาสมานแผล เป็นดั่งสายน้ำที่รดลงกลางหัวใจ ทำให้

ดวงใจอันแห่งเหือดของฉันทกลับมาชุ่มฉ่ำอีกครั้ง แม่เป็นเพียงคนเดียวที่ทำให้ฉันรู้สึกว่ามีชีวิตมีค่า ท่ามกลางเสียงล้อเลียนของผู้คน แม่คอยอุ้มฉันขึ้นมาจากหลุมมืดที่ดูไร้ทางออก และเต็มไปด้วยอันตราย แม่หวังเพียงแค่ว่าฉันมีความสุข และกล้าที่จะก้าวเดินต่อไป ความรักที่แม่มอบให้มันทำให้ฉันกล้าที่จะก้าวเดินต่อไป แม้จะสะดุดล้มบ้าง ก้าวพลาดบางครั้ง แต่แม่ก็คอยปกป้องฉันอยู่เสมอ

บรรยากาศแห่งความทุกข์ที่ฉันได้ลิ้มรส มันเกิดขึ้นเร็วเกินกว่าที่ฉันจะยอมรับได้ สตรีที่เป็นทุกอย่างในชีวิต ร่างกายที่ได้สลายลง เหลือเพียงความดิ่งงามที่คงอยู่ ความรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบได้สลายลงไปต่อหน้า ร่มที่คอยกางไม่ให้ฉันเปียกฝนได้หุบลงไป ต้นไม้ใหญ่ที่คอยบังแดดให้ฉันได้โค่นล้มลง เหลือเพียงแค่ความอ้างว้าง ว่างเปล่า เดียวดาย ฉันไม่รู้ว่าจะก้าวเดินต่อไปอย่างไร ถ้าไม่มีแม่คอยปกป้อง “เข้มแข็งไว้นะคะคนเก่ง” คำพูดของแม่ยังคงดังก้องอยู่ในหัวใจ หยดน้ำตา หยดแล้วหยดเล่าที่ไหลลงมาจากดวงตา อันแดงก่ำของฉันท มันได้หยดลงมายังนิ้วมือที่สั่นกุดคูไม่สมประกอบ ฉันทมองมันสลับกับรูปของแม่ที่ฉันทกอดแนบอก “เข้มแข็งเอาไว้” ฉันทบอกกับตัวเอง ฉันทต้องกล้าที่จะก้าวเดินต่อไป ต้องไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ ฉันทเริ่มลุกขึ้นสู้อีกครั้ง ค่อย ๆ เริ่มต้นนับก้าวใหม่ที่ละก้าว ฉันทจะไม่ยอมแพ้ โอบกอดตัวเองไว้ เก็บทุกประสบการณ์มาเป็นบทเรียน แม่ความหวัง

ของฉันจะมีเพียงน้อยนิด แต่ฉันก็ยังอดทนพยายามก้าวเดินต่อไป

ฉันใช้สิ่งที่มีสร้างสรรคงาน ซึ่งมันก็สามารถสรรคสร้างโอกาสให้ตัวฉันเช่นกัน ฉันใช้นี้ว้ตัวนๆ จับพุกันตัวคความรู้สึกรประสกรณ รรื่องรวรต่ง ะ เป็นรูปภพเหล่านั้ ฉันรเริ่มนำรูปภพส่งเข้าประกวตจกรยกรเล็กร สูรยกรใหญ่กร และในที่สุดผลงนของฉันก็ได้รับรางวัล ความสำเร็จในครั้งนั้นทำให้ใครหลย ะ คนยอมรับฉันในฐานะเด็กธรรมดกร ะ คนหนึ่ง ที่ฉันกล้าจะออกมสู่โลกกว้างโดยที่ไม่ต้องอຍใคร

ฉันเปรียบชีวิตดั่งนิทานที่แม่ชอบเล่าให้ฟังในตอนเด็กกร “ลูกเป็ดขี้เหร่” ลูกเป็ดน้อยตัวนั้นที่เกิดมพร้อมกับความแตกต่าง แต่มันก็แตกต่างเพียงแค่รูปลักษณะภายนอก สุดท้ยแล้วในจิตใจของมันก็ยังคงอยกรเป็น ลูกเป็ดธรรมดา ะ เหมือนลูกเป็ดตัวอื่น ะ ลูกเป็ดน้อยหวังเพียงแค่ได้รับการยอมรับ ดั้รนทำทกรวิถีทงเพื่อไปให้ถึงเป้าหมาย มีเพียงแค่แม่เป็ดที่คอยอยู่ข้ง ะ คอยปลอบใจ ถึงแม้ว่าแม่จะอยู่เคียงข้งตลอดไม่ได้ เพราะสุดท้ยในโลกแห่งความเป็นจริง มันก็ต้องกล้าที่จะก้าวเดินด้วยตัวเอง แม้ว่าแต่ละก้าวนั้นจะดูยกรลำบาก แต่ลูกเป็ดน้อยก็ยังคงพยายาม มันไม่ได้หวังว่า จะต้องเป็นอยกร หงส์ หรือจะต้องเป็นลูกเป็ดที่ว่ายน้ำได้เก่งกว่าตัวอื่น ะ มันแค่ต้องการได้รับการยอมรับเหมือนลูกเป็ด

ตัวอื่น ๆ เพียงเท่านั้น

หนึ่งชีวิตของคนเราที่ไม่เหมือนกัน ฐานะทางสังคม รูปร่างหน้าตา สีผิว หรือแม่เพศ สิ่งเหล่านั้นล้วนแต่เป็น บทบาทสมมติ มันเป็นเพียงเปลือกนอก หนึ่งชีวิตมีหัวใจ และมีความฝันเป็นของตัวเอง เมื่อเราจรดเท้าลงสู่เส้นทาง แห่งชีวิตจริงความฝันมันยิ่งใหญ่เกินกว่า ขวากหนาม ตะปู เรือใบ หรือแม่โคลนตม จะเข้ามาสกัดกั้น สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ เป็นอุปสรรคในการเดินของเรา นั่นเป็นเพียงสี่ส้นแห่งชีวิตที่ เราได้ผ่านการใช้ชีวิตมา และเมื่อได้ก้าวเดินไปจนถึงจุดหมาย ปลายทางของตัวเอง มันเป็นสิ่งเดียวที่หนึ่งชีวิตของคนเรา หวังเหมือนกัน

“วรรณศิลป์อุชเชนี” ครั้งที่ ๕

๔๘

“หนึ่งชีวิต... ล้านใจ”

รกล้อเขิน

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

แต๋น

ภายในห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ที่ไม่มีแม้แต่แสงไฟ ทั้งห้องมืดสนิท แต่ในมุมห้องตรงริมหน้าต่างที่ไม่ได้เปิดออกนั้น ยังมีเสียงลมหายใจที่ได้ยินออกมาเป็นบางครั้ง บางคราว ของใครสักคน เสียงสะอื้น ที่ค่อย ๆ เล็ดลอดออกมาจากลำคอบาง ๆ ความรู้สึกเหมือนจะมีน้ำใส ๆ ไหลออกมาจากดวงตา ภายใต้ความเงียบสงบ ตอนนั้นสมองของฉันไม่สามารถรับรู้อะไรได้อีกแล้ว ฉันรู้สึกตื่นตระหนกกลัวไปหมดทุกอย่าง ทำได้เพียงร้องไห้เงียบ ๆ ภายในห้อง ในสมองที่เหมือนจะมีมิติ มิที่สามารถหาทางออกได้ยิ่งทำให้ฉันหวาดระแวง ทำไมฉันถึงต้องเกิดมาเจอกับอะไรแบบนี้ ทำไมผู้คนถึงพากันรังเกียจ รังแกฉัน ทั้งที่ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดเลยสักนิด แล้วเขาคอนั้นทำไมถึงทิ้งฉันไป ทิ้งให้ฉันต้องเผชิญกับผู้คนใจร้ายเหล่านี้

ฉันเป็นเด็กหญิงที่ร่างกายไม่ได้สมประกอบเหมือนคนอื่น มันเป็นอัตลักษณ์ที่ธรรมชาติเลือกให้ฉันเกิดมาเป็นเช่นนี้ ฉันไม่สามารถใช้ขาก้าวเดินเองได้ แต่ยังโชคดีที่ฉันมีรกล้อเขินคู่ใจเป็นเพื่อน ฉันถูกเลี้ยงและเติบโตมาในสถานสงเคราะห์แห่งหนึ่ง ที่ฉันเรียกว่า “บ้าน” เพราะแม่บุญบอกฉันว่า พ่อกับแม่ผู้ให้กำเนิดทิ้งฉันไว้ตั้งแต่ยังเล็ก เพราะเห็นว่าฉันเป็น

เด็กพิการ แม่ลองปรึกษาหมอ หลายครั้ง แต่ได้คำตอบเพียง
แค่ว่าฉันอาจหายจากจากสภาพนี้ได้ยาก นอกจากจะหาหมอ
ที่เก่งจริง ๆ และค่าผ่าตัดที่ต้องหมดมากมาย เขาจึงเลือกที่จะ
ทิ้งฉัน และให้ฉันรับชะตากรรมของตนเองที่ไม่เหมือนใครมา
ตั้งแต่เกิด มันอาจเป็นสิ่งที่แย่มากสำหรับหลายคน แต่สำหรับ
ฉัน มันคือเกมที่ฉันจะต้องผ่านไปให้ได้ ในแต่ละด้านที่ฉันต้อง
ผจญภัยแสนทรหด ผู้คนที่เป็เพื่อนมนุษย์ร่วมโลกใบนี้มี มิ
จิตใจที่ลุ่มลึกมากกว่าฉันมองเข้าใจพวกเขา ผู้คนมากมายที่
ยื่นมือมาสนับสนุนส่งเสริม และมีอีกหลายปากและมากมือที่
อุทิศฉันลงแทบจมดิน ด้วยคำพูดต่าง ๆ นานา ที่เขาข่มขืน
จิตใจฉัน พูดให้ฉันเสียความรู้สึก และพยายามให้ฉันพาตัวเอง
ลงสู่หลุมที่พวกเขาได้ขุดไว้ ฉันใส่ใจกับคำพูดของคนเหล่านั้น
มากเกินไป จนเกิดอาการเครียด วิตกกังวล หวาดระแวง
ทุกสิ่งที่อยู่รอบข้าง เขาแบ่งสันปันส่วนที่ทางในการใช้ชีวิต
อย่างเด็ดขาด เขาปฏิบัติต่อฉันไม่ต่างกับตัวประหลาดที่ไม่ใช่
มนุษย์ ฉันไม่ได้คิดไปเองว่าใส่ใจพวกเขามากเกินไป การเก็บ
ไปฝันทุกคำคืน มันทำให้ฉันตกอยู่ในห้วงของความวิตกกังวลที่
เขาเหล่านั้นได้สร้างไว้ให้ หนทางของฉันที่เริ่มมืดมิดลงเรื่อย ๆ
ฉันไม่สามารถหาทางออกได้ เพียงแต่กอดหมอนใบที่หนุนไว้
แน่น ๆ แล้วร้องออกมา ให้เสียงมันดังก้อง ฉันรู้สึกถึงบางสิ่ง
บางอย่างที่มันจะขาดลง อากาศที่ฉันเคยได้สูบ มันค่อย ๆ
ลดหายไป ก่อนที่สายตาของฉันกำลังปิดลงอย่างช้า ๆ พร้อม
กับน้ำตาที่ยังอยู่เอ่อท่วมดวงตาและไหลลงเรื่อย ๆ โดยไม่มี

ที่สิ้นสุด วินาทีนี้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเป็นเหมือนเศษเหล็ก
ที่ไร้ประโยชน์ จากที่ฉันรู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่าสามารถให้
ประโยชน์สังคมได้ แต่สังคมกลับต้อนฉันเข้ามาแล้วตราหน้า
ให้ฉันเป็นเพียงเศษเหล็กชิ้นสนิม

แสงบางอย่างค่อย ๆ ส่องประกายขึ้น แตรกเข้ามา
ภายในม่านตาของฉัน พาให้ได้เห็นความสว่างภายในห้อง
ฉันพยายามปรับสายตาของตัวเอง ว่าตอนนี้ตัวฉันอยู่ที่ไหน
เพดานสีขาวนี้มันที่ไหนกัน ก่อนที่จะค่อย ๆ กวาดสายตามอง
ไปรอบด้าน ก็พบเห็นกับเหล่าเครื่องมือพะรุงพะรังมากมาย
ที่ยึดติดกับตัวฉัน และใครบางคนที่กำลังยิ้มให้ฉัน ก่อนจะ
ตะโกนเรียกใครอีกคนให้เข้ามาหาฉัน คนในชุดสีขาว ราว ๆ
สองถึงสามคนกรูเข้ามาหาฉันที่กำลังนอนอยู่นั้น ก่อนที่จะ
ทำการตรวจอะไรบางอย่าง แล้วอธิบายให้คน ๆ นั้นฟัง
“เป็นไงบ้าง ดีขึ้นไหม” มีบางคนเข่าหันมาถามฉันที่แน่นิ่ง
อยู่บนเตียง ฉันได้แต่มองหน้าเขา “ไม่ต้องกลัวนะ” เขาพูด
ขึ้นอีกครั้ง ฉันได้แต่มองเขาก่อนที่จะปิดตาลงอีกครั้งด้วย
ความเหนื่อยล้า การรักษาตัวของฉันเป็นไปได้ด้วยดี ฉันไม่รู้
ว่าบุคคลนั้นคือใครกันแน่ ทำไมเขาถึงได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ
เด็กอย่างฉัน จนกระทั่งเขาได้เล่าถึงเหตุการณ์บางอย่างให้ฟัง
เกี่ยวกับผู้ให้กำเนิดของฉัน แต่ที่จริงท่านทั้งสองไม่ได้ตั้งใจ
ทิ้งฉัน แต่ด้วยเหตุจำเป็นทำให้ฉันต้องถูกส่งมาอยู่ในสถานที่
แห่งนั้น เพราะท่านทั้งสองเชื่อว่าที่นั่น อาจจะสร้างอนาคตที่

ดีให้กับฉันมากกว่าที่จะต้องดิ้นรนไปกับท่านทั้งสอง ฉันไม่สามารถร้องไห้ออกมาได้ เพราะรู้สึกว่บ่อของน้ำตาที่มันเหือดแห้งจากคือนั้น คือนี่ฉันถึงขั้นเกือบทำลายชีวิตของตนเอง เพราะความวิตกกังวล ฉันนั่งฟังเขาเจียบ ๆ จนแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ได้ลับฟ้าไป

ชีวิตที่ต้องผ่านมรสุม ความท้าทายมาในรูปแบบต่าง ๆ บางครั้งก็มาเหนือความคาดหมาย ฉันก้าวผ่านมาอย่างหวุดหวิด ครั้งแล้วครั้งเล่า มันคงไม่ใช่เพียงแค่ออกช่วย ฉันไม่เคยนอนแน่นิ่งรอโอกาส ฉันดิ้นรน ขวนขวาย จนสามารถยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง ฉันไม่ได้เป็นแค่เศษเหล็กไร้ค่า ฉันสามารถเปลี่ยนมันให้เป็นโครงรถล้อเซ็น พาตัวเองไปทุกแห่งหน ฉันมีนัดตัวหน้าอย่างคนรอบข้างที่เห็นคุณค่า ฉันมีเบาหนุ่ม ๆ อย่างครอบครัวที่เป็นแรงบันดาลใจ มีล้อแข็งแกร่งอย่างครูอาจารย์ที่ขับเคลื่อนตัวฉันให้เป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ กำลังใจในการใช้ชีวิตคล้ายกับน้ำมันเติมรถให้สามารถวิ่งได้ เหมือนกับถ่านไฟฉายเติมพลังงานให้ไฟฉายได้ส่องสว่าง กำลังใจเล็ก ๆ มันช่วยเซ็นรถล้อเซ็นของฉันให้เดินไปข้างหน้าอย่างมั่นใจ

110   15-5-2011

103   15-1-2011

97   7-6-2010

91   20-2-2010

84   8-8-2009

เด็กชายผู้หยุดความสูงไว้ที่ระดับหัวใจ

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

ศรัทธา สถาพร

ผมมักตื่นกลางดึก แล้วไม่ค่อยหลับอีก เวลาแบบนี้ ผมเลือกเดินไปทั่วบ้าน ฝ่าความมืดไปนั่งที่โซฟา เดินไปหน้าห้องน้ำ เดินผ่านตู้เสื้อผ้า แล้วเอื้อมมือคว้าอากาศคล้ายดิ่งใครมากอด ไม่มีใครติดตามหรอก แต่ผมทำแบบนี้ เพื่อคว้าตีติวิญญูณลูกชายคนเล็ก เขาอาจจะยังวนเวียนอยู่ในบ้าน

ผมเพิ่งเข้าใจได้กับการ์ตูนของนิยายสารนิวยอร์เกอร์ หลังจากไม่ตลกหรือรู้สึกอย่างไรอย่างหนึ่งมาหลายปีแล้ว การ์ตูนเป็นภาพชายแก่ยืนวัดความสูง เหมือนที่เราชี้วัดบนฝาบ้านให้รู้ว่าลูกของเราเติบโตแค่ไหน ชายแก่หลังคู้ ล้วงเลยเวลาไปแต่ละปีหัวของเขาค้อมต่ำลง คนเป็นลูกสาวก็ขีดเส้นต่ำลงทุกปี

บ้านอื่นๆ ก็คงทำแบบนี้ วัดความสูงของลูกตัวเองกับฝาบ้าน ผมมีลูกชายสองคน เส้นขีดระดับความสูงของพวกเขาไล่กันไปบนฝาทางเข้าห้องน้ำ แต่ละเส้นเขียนชื่อและปีพ.ศ.กำกับ ตอนนี้ลูกชายคนโตอายุสิบเจ็ดปีแล้ว ความสูงของเขาน่าจะถึง 175 เซนติเมตร เขายังไม่หยุดสูงแต่คงจะเพิ่มขึ้นอีกไม่มาก ผมยังหวังว่าเขาจะสูงขึ้นอีก แม้ว่าเขา

จะสูงกว่าทุกคนในบ้านแล้ว ผมยังวัดความสูงของเขาทุกปี ตอนนี้อย่างไรก็ได้เขียนชื่ออีกแล้วเพราะเขาไม่ต้องแข่งกับใคร แต่ที่ต่ำลงมา มีชื่อลูกชายคนเล็กกำกับ มีรอยดินสอรูปร่างหัวใจ ซึ่งขีดทับลงไปทุกปี ความสูงเขาหยุดลงแค่นั้นมาทุกปีแล้วนะ

ผ่านมาสี่หรือห้าปี ผมไม่ได้นับ ไม่เคยจดจำวันนั้น จำได้แต่วันเกิดของเขา และปีนี้ผมอาจพร้อมแล้วที่จะพูดถึง และยอมรับว่าเขาไม่อยู่แล้ว ที่ผ่านมาผมไม่ได้รู้สึกเลยว่า เขาจากไป บางวันคิดขึ้นมาว่าเขาอยู่ตรงไหนนะ แอบไปเล่นหลังบ้านหรือไง หรือว่าไปเล่นบ้านยาย ไปปั่นจักรยานกับเพื่อน หรือว่านั่งวาดรูปอยู่หน้าทีวี ทำให้ต้องเดินไปดู บางทีเผลอเรียก แล้วผลลัพธ์ก็เหมือนทุกครั้ง คือผมยืนร้องไห้

เขาเกิดเดือนกรกฎาคม ไม่มีความหมายอะไรเป็นพิเศษในตอนนั้น แต่ตอนนี้มันเป็นเดือนที่ผมสลักลิเกว่าพิเศษสุด ผมยังจำใบหน้าของเขาในวันที่เพิ่งเห็นออกมาจากห้องคลอดได้ รถไม่ได้หยุดรอ พนักงานเปลรีบเซ็นไปที่ห้องพักรพินเลย ผมมีเวลาเร่งรีบในการมองใบหน้า รู้เพียงว่าเขาผิวคล้ำผิวดำที่ชาย ผิวผิวดำผิวดำ หน้าตายังคงไม่ออกแต่รู้ว่าปากของเขาเหมือนของผม ยินดีต้อนรับสู่โลก ผมพูดกับเขา

ผมตั้งชื่อเขาว่าจรงค์ ไม่ได้มีอะไรพิเศษอีกเหมือนกัน เป็นชื่อที่หลุดจากที่เคยคิดตอนตั้งชื่อลูกคนแรก แต่หลัง

จากนั้นผมพบว่ามันพิเศษมากและเหมาะกับเขามาก เขาเป็นที่รักของผมอย่างที่สุด เป็นความรู้สึกประหลาดที่ผมเอ็นดู เขาเป็นพิเศษ อาจจะเป็นเพราะเขาตัวดำ หน้าตาไม่น่ารัก ไปไหนก็ไม่ค่อยมีใครอ้อม เวลารวมกลุ่มกับพี่น้องคนอื่นก็ไม่มีใครอยากเล่นด้วย เขาจึงหลบไปวาดรูปคนเดียว ผมก็เลยบอกเสมอว่าผมรักเขาที่สุด และเป็นเพื่อนของเขาเสมอ ห้องทำงานของผมปิดไว้เพราะต้องการสมาธิ แต่เขาเปิดเข้าไปได้ตลอดเวลา และผมจะหยุดทำงานมาเล่นกับเขาทุกครั้ง

ใครกันซึ่งเรารักที่สุดในโลก ตอนพ่อตายผมรักพ่อที่สุดในโลก ในโลก เคยคิดว่าวันที่ผมจะตาย ให้พ่อมารอรับด้วยนะ ผมกลัวความตายแต่คิดอุ่นใจว่าในโลกนั้นถ้ามีพ่ออยู่ก็ไม่น่ากลัว เราจะได้เจอคนที่เรารักที่สุดในโลก แม้เวลาแม่ตาย ผมก็ยังไม่มีความรู้สึกแบบนั้น ผมรักพ่อกว่านิดๆ แต่ในวันที่ลูกคนเล็กตาย ผมแน่ใจที่สุดว่า เขาเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวที่ผมรักมากที่สุดในสามโลก

แต่เรื่องนี้ต้องอธิบายลูกคนโต เขาก็ได้รับผลสะท้อนด้วย น้องชายของเขาเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวซึ่งมาจากที่เดียวกับเขา นับจากนี้เขาจะเป็นมนุษย์โดดเดี่ยว แตกต่างจากลูกคนเดียวโดยกำเนิด เขาคงรู้สึกเหมือนบางอย่างหายไปจากชีวิต เหมือนที่ผมรู้สึกว่าร่างกายหายไปซีกหนึ่ง ผมอธิบายว่า ไม่ใช่ผมไม่รักเขา หรือรักเขาน้อย แต่คิดในหลายๆ ทาง

เขามีอะไรมากมายที่ดีกว่าน้อง อย่างน้อยเขายังหายใจอยู่ และผมทดแทนทั้งหมดนั้นให้น้อง มันไม่ได้มากมายเลย ผมแค่รักลูกคนเล็กมากกว่าลูกคนโตแค่เซนติเมตรเดียว

คำพูดสุดท้ายที่สลักปอกผม คือขอให้ผมซื้อน้ำทับทิมให้เขาด้วย ตอนนั้นเขาอยู่ในไอซียู ต้องอดน้ำงดของเหลวคอเขาคงแห้งผาก ถูกมัดมือไว้เพราะอาละวาด หมอบอกว่าเคมีในสมองรวนไปหมดแล้ว เขามีสติถามว่าหมอบอกว่าอะไร ผมบอกว่าเขาจะหายดี ไม่มีอะไรต้องห่วง แล้วขอตัว บอกว่าพ่อไปรอข้างนอก เขาบอกว่าพ่อซื้อน้ำทับทิมให้ด้วยนะ ผมรับปาก ผมอยากตายตามเขาไปเดี๋ยวนี้เลย ตอนนั้นผมโกหก และคำนั้นติดค้างในใจผมตลอดมา แต่ละปีที่ผ่านมาพยายามปลดล็อคเรื่องอื่นไปที่ละเปลาะ บางเรื่องทำได้ แต่กับคำพูดสุดท้ายนั้น ผมไม่มีทางปลดได้ น้ำทับทิมไม่มีอะไรพิเศษ แค่สิ่งที่เขานึกออกตอนนั้น แต่ในงานศพมีคนซื้อน้ำทับทิมมาวางหน้าโลง ไปวัดทุกที่ผมต้องซื้อน้ำทับทิมถวายพระ และมันทำให้ผมไม่ตึมน้ำอย่างอื่นอีกเลย ผมแทบจะตึมน้ำเปล่า และไม่สามารถเล่าเรื่องนี้ได้ กระทั่งวันนี้ที่ผมเขียนมัน

คงเหมือนพ่อแม่ทุกคนที่เจอเรื่องแบบนี้ ผมเหลืออวัยวะแค่ครึ่งเดียว เหลือมือข้างเดียว ร่างกายซิกเดียวเดินไปมาอย่างเลื่อนลอย พุดน้อยลง ร้องให้ทุกคืน และติดค้าง

“วรรณศิลป์อุซเซนี” ครั้งที่ ๕

๕๙

“หนึ่งชีวิต...ค่านึง”

เรื่องของเขา โดยเฉพาะวันสุดท้าย ผมชิมเซร่าหนักจน คิดฆ่าตัวตาย ถ้าตายผมคงได้เจอเขา แต่ผมรู้จักลูกชายคนนี้ได้ เขาอ่อนไหว แต่เป็นคนสนุก เขาชอบวาดรูปและผมเห็น อนาคตว่าเขาต้องเดินบนเส้นทางนั้น ไม่เคยมีลางสังหรณ์ว่า เขาจะอยู่ในโลกนี้แค่สิบปี เขาคงคิดว่าตัวเองจะอยู่ในโลกนี้ ให้นาน ดังนั้นถ้าเจอผมในโลกหลังความตาย เขาคงผิดหวัง

ในปีสุดท้ายของชีวิต เขาย้ายกลับมาเรียนใกล้บ้าน ผม ชี้้อจรรย์านให้บ้นไปโรงเรียน แต่ความหวังโยลึกๆ ทำให้ผม ไม่เชื่อใจว่าเขาจะบ้นไปได้ เขายืนยันว่าเขาทำได้ และขอร้อง ว่าอย่าขับรดตามไป แต่บางวันผมแกล้งขับผ่านไ้โดยไมห้น มอมง ซึ่งเขาโกรธมาก ผมรู้ว่าเขาอยากเติบโต อยากแข็งแรง ในโลกใบนี้ ไม่อยากเป็นภาระใคร คิดดูคนไม่ยอมตาย ต้องตาย แต่คนไม่ตายกลับอยากตาย ผมควรจะมีชีวิต สูดกลิ่นของโลกนี้แทนเขา แต่ในวันเผาผมได้แต่ร้องให้ เกาะโลงแล้วพูดว่า เขาทำหน้าที่ในฐานะลูกได้ดีที่สุดแล้ว เขาน่ารักและแค่นั้นแหละที่เป็นหน้าที่ของลูก

มีคนเคยบอกว่า เมื่อลูกเกิด พ่อก็เกิดด้วย ไข่แล้ว ไม่มี ลูกก็ไม่มีพ่อ เขาเป็นผู้ให้กำเนิดผมมากกว่า และเมื่อเขาตาย เขาคงไม่อยากฆ่าผม ผมจึงต้องหายใจ และใช้ชีวิตต่อไป แทนเขา

ผมสັกไบหน้าเขาบนแขน เพื่อยืนยันว่าเขาเป็นมนุษย์
ซึ่งผมรักที่สุดในโลก ในสามปีแรกที่ไม่มีเขาผมเดินทั่วบ้าน
กลางค่ำคืน คว่าอากาศเผื่อจะกอดวิญญูณเขาติดมา และ
หลีกเลี่ยงไม่มองผนังที่วัดส่วนสูง แต่วันเกิดเขาในปีที่ผ่านมา
ผมเผชิญหน้ากับฝาผนังตรงนั้น มองชื่อของเขาแล้ววาดหัวใจ
ล้อมทับลงไป เขาหยุดความสูงไว้แค่นั้น แล้วเมื่อเดินไปชิด
ความสูงของเขาตรงกับหัวใจผมพอดี

เขาหยุดความสูงไว้ในระดับหัวใจของผมตลอดกาล

“วรรณศิลป์อุชเชนี” ครั้งที่ ๕

๖๒

“หนึ่งชีวิต...ค่านึง”

๑๔ วัน ๓ ปี ตลอดไป

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทความเรียง ระดับประชาชน
กิตติศักดิ์ คงคา

หมอบอกว่าพ่อจะอยู่ได้ไม่เกิน ๑๔ วัน

แม่โทรศัพท์มาบอกพร้อมโลกที่ถล่มทลายลงไปต่อหน้า
ผมจำความรู้สึกแรกที่รู้เรื่องได้เป็นอย่างดี ตอนนั้นผมกำลัง
ฝึกงานอยู่ที่เชียงใหม่ ปีสุดท้ายก่อนเรียนจบ สุดสัปดาห์ต่อ
มาผมรีบตีตัวเครื่องบินกลับมาบ้าน ชั่วคราวแรกๆที่เห็น
หน้าพ่อ เวลาก็นับถอยหลังมาเหลือ ๗ วันแล้ว พ่อดูปรกติ
ปรกติที่สุดเท่าที่ชายวัย ๖๐ ปีคนหนึ่งจะปรกติได้ ดิดก็แต่
เพียงพ่อไต่ตลอดเวลา สาเหตุก็เพราะมะเร็งร้ายจากปอด
กำลังลุกลามไปทั่วร่างกาย ระยะสุดท้าย ไม่มีทางรักษา และ
ระบบหายใจค่อย ๆ ลดประสิทธิภาพการทำงานไปทุกวินาที

พ่อเป็นผู้ชายประเภทที่ผมไม่ชอบและไม่คิดจะเอาเป็น
แบบอย่างสักครั้ง พ่อเป็นคนอารมณ์ร้อน เวลาโมโหก็ชอบ
พูดจาหยาบคาย เลี้ยงดูลูกมาด้วยไม้เรียว บางครั้งก็ใช้กำลัง
กับแม่ ตอนเด็ก ๆ ผมแทบไม่กล้าเข้าใกล้พ่อเลย ร่างกายผม
มีอาการต่อต้านไปโดยอัตโนมัติทุกครั้ง ยิ่งถูกพ่อตีมาใหม่ ๆ
ตัวผมจะสั่น เหงื่อออก หายใจไม่ทั่วท้อง แม้ว่าพ่อจะหัก
ไม้เรียวทิ้งตอนผมขึ้นมัธยม แต่นั่นก็ลบล้างภาพจำจากหัว

ผมไปไม่ได้ ผมจึงโตมาด้วยความห่างจากพ่อเป็นอย่างมาก
หลายครั้งแทบไม่รู้สึกรถึงความ เป็นครอบครัว

โรคร้ายเปลี่ยนพ่อผมไปมาก ทันทีที่รู้ว่าตัวเองเหลือ
เวลาอยู่บนโลกแค่เพียงหยิบมือ พ่อที่เคยเกรี้ยวกราดโผงผาง
ก็กลายเป็นชายชราซี้หวาดกลัวคนหนึ่ง ถามผมผู้เป็นภัสชกร
อยู่ซ้ำ ๆ ถึงสิ่งที่กำลังจะมาถึง *นี่ยาอะไร , พ่อจะหายไหม ,
มียาอะไรที่จะรักษาได้หรือเปล่า , เปลี่ยนหมอรักษาได้ไหม ,
พ่อจะตายเมื่อไหร่* ผมตอบคำถามเหล่านั้นซ้ำไปซ้ำมาทุกวัน
เหมือนพ่อกลับกลายเป็นเด็กตัวน้อย สงสัยใคร่รู้ในชีวิต
ทุกห้วงหายใจเข้าออก ผมตอบทุกครั้งที่พ่อถาม และบาง
คำถามผมตอบผิดอย่างร้ายแรง

หมอบอกว่าพ่อจะอยู่ได้อีก ๑๔ วัน งานวิจัยฉบับล่าสุด
ที่ผมหาเจอบอกว่าจะอยู่ได้อีก ๒ เดือน แต่เปล่า พ่อใช้ชีวิต
พร้อมกับของเหลวที่เอ่อล้นในปอดมาได้หลายเดือนแล้ว ผม
ไม่รู้ว่าอะไรกับประริ่งเล่นอยู่กับชะตาของครอบครัวเรา พ่อ
ได้เข้าร่วมโครงการการรักษายาใหม่ เป็นคนไข้ตัวอย่างที่
หมอไปเล่าให้ใครต่อใครฟังว่ามีอายุขัยชนะทุกค่าเฉลี่ยบน
โลกมาได้ นั่นยอดเยี่ยม พ่อมีเวลายาวนานกว่าคาด แต่ก็ไม่
มากไปกว่าที่หวัง ความสิ้นหวังหดหูใจติดตามเราไปทุกที่ แม้
จะยิ้มแต่ก็ไม่เคยออกมาจากหัวใจ

ผ่านไป ๖ เดือน หมอก็แจ้งพ่อว่าไม่มียาอะไรจะรักษา พ่อแล้ว พ่อไม่สามารถรับยาเคมีบำบัดได้อีกแล้ว เพราะไม่มีงานวิจัยรองรับว่าให้แล้วจะคุ้มค่า ครอบครัวของเราเดินทางมาถึงทางตันอีกครั้ง *ไม่เป็นไรหรอก ขอแค่ได้ตายที่บ้านก็พอ แค่นี้ก็ใช้ชีวิตมาคุ้มค่าแล้ว* พ่อบอกอย่างเรียบง่ายในมือเย็นวันหนึ่ง ความเจ็บป่วยของพ่อเปลี่ยนแปลงบ้านของเราไปอย่างมากมาย แต่ก่อนพวกเราต่างคนต่างอยู่ ไม่เคยกินข้าวด้วยกันสักมื้อ แต่เมื่อไม่รู้ว่ามีที่สุดท้ายจะเป็นมือไหน ทุกคนก็หันหน้าเข้ามาใช้เวลาร่วมกัน

ความเจ็บป่วยของพ่อทำลายกำแพงทุกอย่างที่ผมเคยตั้งไว้ให้พังลงอย่างไม่มีชิ้นดี พ่อเป็นคนในแบบที่ผมไม่ชอบ ผมไม่เคยเปลี่ยนความจริงข้อนั้นได้ แต่อยู่ด้วยกันก็ยิ่งรู้ว่าพ่อไม่ได้ผิดเลย ทุกคนล้วนเป็นเพียงมนุษย์ผู้หนึ่งเท่านั้น วิเศษ ต่ำต้อย ดึงาม และหยาบกร้านในคนเดียวกัน ความตายที่ศิบคลานเข้ามากะเทาะคำว่าพ่อออกจนเหลือเพียงผู้ชายคนหนึ่งให้ผมได้รู้จักเรียนรู้ ผมใช้เวลากับพ่ออย่างประณีตบรรจง สัญญากับตัวเองว่าจะไม่ให้วันที่ใดสูญเปล่าไปอย่างเด็ดขาด

พ่อตายหลังจากรู้ว่าป่วยได้ ๓ ปีเศษ ในคืนสุดท้าย พ่อบอกแม่ว่าไม่ต้องกินยาแล้ว เวลามมาถึงแล้ว พ่อบอกรักแม่และหลับไป ผมตื่นมาตอนเช้าเพราะแม่มาเรียก บอกว่า

พ่อนิ่งจนน่าใจหาย ผมลงมาถอดสายช่วยหายใจจากจมูก
พอกับมือ พ่อจากไปอย่างสงบ รอยยิ้มอิ่มใจของพ่อในเช้า
นั้นราวกับว่าทุรุทรมานตลอดหลายปีที่ผ่านมาเป็นเพียง
เรื่องล้อเล่น ผมพาพ่อไปส่งจนถึงวินาทีสุดท้าย ในหมอก
ควันที่ร่างของพ่อกลายเป็นผุยผง เบื้องลึกผมโพร่งใจอย่าง
ประหลาด รู้สึกว่าอาจจะดีกว่าที่พ่อไม่ต้องทรมาน

หนึ่งปีผ่านมาผมไปตรวจร่างกายประจำปีตามปรกติ
แต่ผลออกมาไม่ปรกติเพราะหมอด้านหัวใจ และหลอดเลือด
ขอตรวจหัวใจผมเป็นพิเศษว่าทุกครั้ง หัวใจของคุณรั่วนะ
คุณมีความเสี่ยงจะเป็นเส้นเลือดในสมองอุดตัน ผมยังจำ
ประโยคราบเรียบนั้นได้ดี ผมซึ่งเรียนด้านการแพทย์มา
โดยตรงรู้ว่าคำพิพากษานั้นรุนแรงต่อชีวิตขนาดไหน รักษา
ได้ไหมครับ คำตอบที่ได้รับคือไม่ กินยาป้องกันไว้ได้ไหมครับ
และคำตอบที่ได้รับก็คือไม่เช่นกัน

เย็นนั้นผมไปนั่งคนเดียวอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาอย่าง
จับต้นชนปลายไม่ได้ ผมทราบข้อเท็จจริงข้อใหม่คือผมจะ
ตายเมื่อไหร่ก็ได้ ง่ายตายแบบนั้น ผมถามตัวเองหลายต่อ
หลายครั้งว่าผมยังติดค้างอะไรในใจหรือเปล่า ผมมีอะไร
ยังทำไม่สำเร็จจุล่งไปหรือไม่ หากผมตายไปตอนนี้วินาทีนี้
ผมจะเสียใจที่ไม่ได้ทำอะไร ผมมองสายธารว่างเปล่าที่เคลื่อนไป
ทบทวนแต่ละคำถามอย่างเนิบช้าและละเอียดลออถี่ถ้วน

ถึงที่สุด และสุดท้ายผมก็เริ่มต้นร้องให้ออกมา

ผมไม่ติดค้างอะไรในใจอีกแล้ว ช่วงเวลา ๓ ปีสุดท้ายกับพ่อสอนให้ผมใช้เวลาทุกนาทีให้มีค่ามากที่สุด ผมบอกรักแม่บ่อยครั้ง ขอขอบคุณพี่ชายพี่สะใภ้ หอมแก้มหลาน ๆ กอดคอกับเพื่อนรัก และเอ่ยถึงทุกความสัมพันธ์ในชีวิตอย่างตรงไปตรงมา หวังคำนึงถึงหนึ่งชีวิต - พ่อ - ทำงานกับผมแบบนั้น พ่อมีมรดกให้ผมไว้เพียงชิ้นเดียวคือความตระหนักว่าไม่มีเวลาไหนมีค่ามากไปกว่าปัจจุบันอีกแล้ว

ตลอดไปนะพ่อ ผมจะดูแลทุกคนที่ผมรักเหมือนที่เคยดูแลพ่อแบบนั้น ...ตลอดไป

ก่อนอัลไซเมอร์มาเยือน (ถ้อยคำนิ่งสุดท้ายของชายอายุแปดสิบ)

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทความเรียง ระดับประชาชน
พิณพิพัฒน์ ศรีทวี

ลูกพ่อ...

ตอนที่แม่ของลูกแปลงกายเป็นนกยูงเดินถือปากกามา
ยื่นให้พ่อ พ่อเห็นขนนกยูงเคลื่อนไหวบนพื้นเย็บเย็บของโรงพยาบาล
พ่อหยิบขนนกยูงขึ้นปาดน้ำตาให้ตัวเอง ปาดก็ครั้งก็ยังไม่ไหล
เพราะมันไม่ได้ออกมาจากบ่อน้ำตา แต่ไหลจากความรักสุด
ลึกซึ้งของพ่อที่มีต่อลูก

...แม่ของลูกบอกว่าลูกต้องผ่าตัดเส้นเลือดในสมอง

พ่อรู้ว่าจิตวิญญาณพิสุทธิ์ของลูกบอบบางกว่าขนนกยูง
เสียอีก ตอนสามสี่ขวบลูกชอบเล่นแกว่งแขนไวๆ และเงี้ยว
แจ้วบอกทุกคนว่าเป็นชิงช้าสวรรค์ เล่นอย่างนั้นเป็นประจำ
จนวันหนึ่งลูกแขนหลุด ร้องลั่นเหมือนลูกนกตกฟ้า พ่อกั๊กฟัน
แทบแหลกตอนกระดูกกระดูกท่อนจิวราวขานกอย่างเร็ว
ชิงช้าสวรรค์ของลูกก็ต่อเข้าดั้งเดิม บางวันลูกให้พ่อแปลง
กายเป็นรถไฟ เป็นเครื่องบินบริน บริน เป็นกระดานหก หรือ
แม้แต่เป็นช้างและสิงโต คราวหนึ่งพ่อผล่อทำลูกตกเครื่องบิน
ปากบวมเป็นมะนาว ลูกพ่อร้องให้จำเหมือนเคย

ลูกรักของพ่อ...

พ่อกำปากกาขนนกยูงแทบแหลกคามือ พ่อจะตัดสินใจอย่างไร รอยยิ้มของลูกซึ่มแทรกอยู่ในทุกอณูของพ่อ หากพ่อเซ็นยินยอมให้ผ่าตัดแล้วผลของมันทำให้รอยยิ้มของลูกระเหยออกไปจนหมดสิ้น พ่อจะอธิบายต่อวิญญานโง่งมของตัวเองอย่างไร หรือหากพ่อโยนปากกาดำนั้นทิ้งในความมืดแล้วลูกก็หายตัวไปจากรอยยิ้มของพ่อเช่นกัน พ่อคงก่นด่าตัวเองไปชั่วกัลปาวสาน

ลูกพ่อ...

พ่อรู้ว่าลูกเจ็บปวด แม่ของลูกเองก็รู้ และพ่ออยากให้ลูกรู้ไว้ ว่าทุกครั้งที่ลูกปวดร้อนในศีรษะ อาเจียน และชักเกร็งจนสลบซ้ำแล้วซ้ำเล่า หัวใจของพ่อเองแหลกสลาย ทุกเส้นเลือดแดงเต็มไปด้วยน้ำตา ขณะเส้นเลือดดำเอ่อท้นด้วยความทุกข์ระทม ทำให้ไม่เกิดกับพ่อ ลูกบอบบางนัก ลูกควรอยู่ต่อไปและเติบโตอย่างสมควรเป็น หากลมหายใจของพ่อคืออากาศสุดท้ายสุดท้ายของโลก พ่อจะมอบให้ลูกอย่างไม่ลังเล

ลูกรัก...

พ่อมีบางอย่างต้องบอก ไม่นานนักหลังจากพ่อเซ็นยินยอมให้หมอผ่าตัดและลูกกลายเป็นนกน้อยหลับไหล แม่ของลูกก็ล้มตึงหลับไหลไม่ยอมตื่นไปอีกคน ทุกคืนพ่อฟังเสียงกระซิบ

เย็นเยือก เสียงกระซิบที่บอกพ่อว่าแม่จะตามลูกไปในโลก
ภาพฝันและไม่กลับมา เข้ามืดวันหนึ่งพ่อเห็นนกยูงบินได้
แม่ของลูกส่งางามเหลือเกิน พ่อพยายามจดจำปีกนกยูงที่
ค่อยเลื่อนหายไปกับแสงสีทองมั่งแมลืองตรงขอบฟ้าเบื้องทิศ
ตะวันออก พ่ออยากให้ลูกเห็นมันด้วยสายตาของพ่อ และ
พ่ออยากให้ภาพนกยูงด้วยสายตาของลูกเช่นเดียวกัน

ลูกรักของพ่อ...

หลายปีมานี้พ่อพยายามสร้างชิงช้าสวรรค์ พ่อร่างรูป
ลายเส้นด้วยปากกาขนนกยูง ขึ้นส่วนทุกชิ้นกลับจากน้ำตา
ระระบายขึ้น ซึ่งเล็กที่สุดด้วยความอาดูรสูญเสีย ถมดำ
พื้นที่กว้างใหญ่ด้วยน้ำหมึกที่กลั่นจากโถงถ้ำการจำนน
หักราญป่าระกำไพลศาลเป็นกงเคลื่อนชิงช้าซึ่งดงงามแม่
โมงยามอันเศร้าที่สุด

พ่อสัญญาว่า-แม่ต้องใช้ก็แสนลมหายใจ พ่อก็จะใช้มัน
รดเลี้ยงความหวังและความคำนึง พ่อจะอยู่ที่เดิมเสมอ รอ
วงรอบของชิงช้าสวรรค์หมุนพาลูกกลับมา พ่อจะเหลือพื้นที่
ว่างเปล่าสีขาวไว้เพื่อการจดจำ

...ชายชราอย่างพ่อจะได้ไม่ลืมว่าตัวเองเป็นใคร ในวันที่
ลูกฟื้นคืน.

คณะกรรมการอำนวยการ

๑. คุณหญิงปัทมา	ลีลาวดีตระกูล	ประธาน
๒. แมร์มีเรียม	กิจเจริญ	
๓. คุณปิยะพันธ์	จัมปาสุด	
๔. คุณวันทนีย์	นามะสนธิ	
๕. พ.ต. ปานสรวง	ชุมสาย ณ อยุธยา	

ที่ปรึกษาโครงการ

๑. คุณประยอม	ชองทอง
๒. คุณปวงสรร	ชุมสาย ณ อยุธยา
๓. คุณปรีสุทธิ์	กลั้มพะสุด

คณะกรรมการตัดสิน

๑. คุณเนาวรัตน์	พงษ์ไพบูลย์
๒. คุณอดุล	จันทร์ศักดิ์
๓. คุณชมัยภร	แสงกระจ่าง (บางคมบาง)
๔. คุณจิระนันท์	พิตรปรีชา
๕. คุณชุตีมา	เสวิกุล
๖. คุณพิบูลศักดิ์	ละครพล
๗. ผศ. สกฤ	บุญยทัต
๘. คุณณรงค์ฤทธิ์	ยงจินดารัตน์ (ปะการัง)
๙. บาทหลวงอนุชา	ไชยเดช
๑๐. บาทหลวงอนุสรณ์	แก้วขจร

คณะกรรมการคัดกรอง

ประเภทกลอนสุภาพ	คุณพินิจ นิลรัตน์
	คุณเรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์
	สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย
ประเภทความเรียง	คุณนริภ สวัสดิ์รักษ์
	คุณขจรฤทธิ์ รักษา
	สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย

จัดโดย

ผู้สนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการ

